

Forfatter: Mynster, Jakob Peter

Titel: BREV TIL: Mynster, Ole Hieronymus FRA: Mynster, Jakob Peter (1809-04-05)

Citation: Mynster, Jakob Peter: "BREV TIL: Mynster, Ole Hieronymus FRA: Mynster, Jakob Peter (1809-04-05)", i *Breve fra J.P. Mynster*, Gyldendalske Baghaudling (F. Hegel), s. 23. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991707-000-shoot-L0019917070000014.pdf> (tilgået 04. maj 2024)

Anvendt udgave: Breve fra J.P. Mynster

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Spiellerup, 5te April 1809.

Ligesom man, naar man i sit Drivhuns har faaet et fremmed Frøe, som man veed skal være af en sjelden og fortreffelig Art, men ikke af hvilken, vogter med stor Omhue paa dets Udvikling: saaledes vogter min længselfuldeste Begiærlighed paa disse Tiiders Tildragelser, og tæller Timerne til hver Posts Ankomst. Jeg veed ikke, hvad Nogen med Rimelighed kunde indvende mig herimod, uden dette: at de vel ogsaa gierne betragte de sjeldne Planters Væxt, dog helst de allerede moednede og fuldkomne, og at de derfor hellere henvende deres Betragtning til de forbigangne Tiider, hvis Historie er fuldendt, end de beskæftige sig med det Uudviklede, som kun forvirrer Sindet med uvisse Formodninger, og ikke kan lære nogen Viisdom, fordi intet Overblik over det Heele kan finde Sted, da det vigtigste Halve endnu er usynligt. Men det forstaaer sig, at den handlede daarligt, som kun vilde betragte de voxende Urter, ikke de voxne, og det er af de fuldendte, man slutter sig til, hvilken de andres Fuldendelse skal vorde; men af hiine lærer man kun, hvad der har udfoldet sig— hvorledes det udfoldede sig, hører man kun af ufuldstændige Relationer, som man ikke forstaaer, naar man aldrig selv har seet, hvorledes noget Lignende Dag fra Dag er voxet. Desuden bier al Skabningens Forlængsel paa Guds Børns Aabenbarelse, og enhver Tiid kan føde Guds Rige. — Moralen er i det mindste denne, at det er en stor Lyksalighed, at jeg faaer Aviiser i Morgen.

Jeg har havt saa meget at bestille i denne Tiid, at jeg har glemt, hvad jeg i mine forrige Breve har sagt eller ikke sagt Dig. Dog veed Du formodentlig, at jeg blev skilt ved min Indqvartering (og hidtil ingen anden har bekommet, skjøndt Hærskarerne have lejret sig rundt omkring mig), og at jeg, medens jeg havde den, saa ofte jeg knude, arbejdede paa og virkelig fuldførte en Afhandling om Justinus Martyrs Brug af vore Evangelier, som paa Landemodet vil kiede Kirkens Fædre ihjel, dersom der ikke have læst saa Mange før mig, ats. 24 man kan formode dem i Søvn. — Jeg vilde ønske, Du vilde og kunde vænne Dig til, at skrive Dine Bøger selv (uden Skriver); thi baade skriver man dem bedre, og man kan derved, naar man er fyldt af Materien, nytte enhver Time, naar man har Lejlighed, da ellers de bestemte Timer let kunne forhindres, og de bedste Timer let blive ubenyttede. Man behøver da ikke at vente paa sin Skriver, for under Verdens Kiedsommeligheder at styrke sin Sjæl med et anstændigt og nyttigt Foretagende, som man seer voxe under sine Hænder; og ved det meer uafbrudte Arbejde derpaa vedligeholdes og forøges den sammenhængende Indsigt i Materien, tilmed Lyst og Begejstring, hvoraf det Modsatte finder Sted ved den — nødvendigviis afbrudte— Arbejden med Skrivere. Jeg troer det derfor roesværdigt, om Du i det mindste combinerede begge Arbejds-Maader, og blev ved at skrive og at lade skrive, til Du havde een Bog færdig, derpaa hvilede noget i forskiellig Læsning, indtil Du følede Drivt at skrive en ny Bog. Thi skrive Bøger skal man, det er egentlig først derved, at —

[Slutningen mangler].